

Κωνσταντίνος Γώγουλος: «Ο ουσιαστικά μνημένος άνθρωπος είναι αυτός που με ανοιχτή καρδιά, μυαλό και πνεύμα έρχεται να συναντηθεί με ένα έργο και να συσχετιστεί όσο πιο αυθεντικά γίνεται μαζί του»

Αννα Μαύρου

27/11/2019

Λίγα λόγια για τον ηθοποιό Κωνσταντίνο Γώγουλο:

- **Αριστούχος απόφοιτος της δραματικής σχολής του Εθνικού Θεάτρου (2014)**
- **Ήταν υποψήφιος για τον σταυρό του Χορν το 2016** για το ρόλο του Φρανκ Χάντερ στην «Εκδοχή του Μπράουνινγκ» του Τέρενς Ράττιγκαν, σε σκηνοθεσία Ελένης Σκότη (Εμπορικών) και το ρόλο του Τζιμ Ο'Κόννορ στον «Γυάλινο Κόσμο» του Τεννεσσή Ουίλλιαμς, σε σκηνοθεσία Ελένης Σκότη (Εμπορικών).
- Με την **Ομάδα Συντεχνία του Γέλιου** συμμετείχε στην παράσταση «**Βάσος και Βιβή**» του Φόλκερ Λούντβιγκ, σε σκηνοθεσία Βασίλη Κουκαλάνη και Γιώργου Παλούμπη (2016-2017)
- Με το **Θέατρο Άττις** συμμετείχε στην παράσταση **Προμηθέας** του Αισχύλου, σε σκηνοθεσία Θεόδωρου Τερζόπουλου, στο Διεθνές Φεστιβάλ της Σαγκάης, Κίνα.
- Με την ομάδα **Σημείο Μηδέν** του Σάββα Στρούμπου συνεργάστηκε το 2016 στην παράσταση «**Εμείς**» του Γιεβγκιένι Ζαμιάτιν και το 2018 στο «**Περιμένοντας τον Γκοντό**» του Σάμουελ Μπέκετ και τώρα στον 3^ο κύκλο παραστάσεων της «**Αντιγόνης**» του Σοφοκλή για την καλλιτεχνική περίοδο 2019-2020.

Κωνσταντίνε, για 2^η συνεχόμενη σαιζόν αναμετράσαι με τον τελειότατον των τραγικών, τον γίγαντα Σοφοκλή. Πως θα χαρακτήριζες την συνάντησή σου με την ρίζα του θεάτρου, την τραγωδία;

Πρώτα-πρώτα για να συνδιαλλαγείς με υγιή και γόνιμο τρόπο με ένα τέτοιο υλικό οφείλεις, κατά τη γνώμη μου, να αφήσεις στην άκρη την όποια «τελειότητά» του. Οφείλεις, ή τουλάχιστον για μένα έχει πολύ περισσότερο ενδιαφέρον και πλάκα, να τον κατανοήσεις και να συσχετιστείς μαζί του σε βάθος αλλά και στα ίσα. «Να πιαστείτε στα

χέρια». Θεωρώ πως υπάρχει και μια πολιτική διάσταση εδώ. Ειδικά σε μια εποχή που ο ολοκληρωτισμός κερδίζει διαρκώς έδαφος, το τελευταίο πράγμα που χρειαζόμαστε είναι διάφορους «αρχι-πατέρες» και «σωτήρες». Η ιστορία η ίδια έχει αποδείξει περίτρανα πόσα προβλήματα έχουν προκαλέσει τέτοιες αγκυλώσεις. Κι εδώ για μένα βρίσκεται και ένα από τα κεντρικά ζητήματα της αττικής τραγωδίας. Η μελέτη και η έρευνα του ανθρώπου και πώς αυτός μπορεί να συνυπάρξει ουσιαστικά με τους άλλους ανθρώπους. Πρόκειται για ένα ζήτημα γεμάτο αντιφάσεις και με πολλές μεταβλητές. Κι εμείς καλούμαστε να βγάλουμε μια άκρη· και αυτή η διαδικασία είναι αέναη· και δεν μπορούμε να κάνουμε αλλιώς.

Πόσο εύκολο ή δύσκολο ήταν να αποκωδικοποιήσεις τον ρόλο σου ως τύραννος Κρέοντα;

Ο Χάρης Φραγκούλης είχε πει κάτι πολύ εύστοχο κατά τη γνώμη μου σε μία συνέντευξη. Υπήρξε λέει ένα περιστατικό με τον προπονητή του στην πυγμαχία που όταν ο Φραγκούλης κατέβασε τα χέρια και είπε “τέλος”, ο προπονητής του απάντησε ότι “από δω και πέρα αρχίζει η προπόνηση”. Αυτό το περιστατικό έχει πολλά κοινά με την αναμέτρηση όχι μόνο με τον Κρέοντα αλλά με οποιοδήποτε υλικό. Αν δεν το φτάσεις στα άκρα του (και ποια είναι αυτά θα ρωτήσω εγώ;) σχεδόν δεν έχει νόημα για μένα.

Ενάντια στα ορμέμφυτα σου, έπρεπε να τον δικαιολογήσεις για να μπορέσεις να τον υποκριθείς;

Θεωρώ ότι αγγίζεις πληρέστερα ένα υλικό όταν δεν το κρίνεις θετικά ή αρνητικά. Συσχετίζεσαι μαζί του και είσαι διαρκώς στην αναζήτηση της πιο αυθεντικής έκφρασής του. Πρέπει να το μασήσεις και να αφήσεις να σε μασήσει κι αυτό.

Κρέοντες σήμερα έχουμε πολλούς;

Έχουμε πάρα πολλούς. Από αυτόν που βλέπουμε κάθε πρωί στον καθρέφτη όταν ξυπνάμε (αν έχουμε καθρέφτη), μετά στην ίδια την οικογένειά μας, στις “παρέες” μας, στους χώρους εργασίας μας, ας μην ξεχάσουμε να αναφέρουμε διάφορους καλοθελητές έξω στο δρόμο είτε με πολιτικά ρούχα είτε με διάφορες στολές και φυσικά πρώτο και καλύτερο το πολιτικό και οικονομικό σύστημα που έχει κυριαρχήσει στην εποχή μας, τόσο σε τοπικό όσο και σε διεθνές επίπεδο.

Ποια θεωρείς ότι οφείλει να είναι η στάση του ανθρώπου στα λανθασμένα ειωθότα της εξουσίας;

Πρώτα και κύρια οφείλουμε να κατανοήσουμε την κατάσταση, να εντοπίσουμε το πραγματικό πρόβλημα και να μην ψάχνουμε αποδιοπομπαίους τράγους όπως επαναλαμβάνεται τόσο χυδαία και για ακόμα μία φορά στην ανθρώπινη ιστορία και φυσικά οφείλουμε να προστατεύουμε τα δικαιώματά μας και τα δικαιώματα των συνανθρώπων μας. Κάτι όμως που θεωρείται λογικό και αυτονόητο στην Ελλάδα το 2019 δεν αντιμετωπίζεται καθόλου ως τέτοιο. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η απόρριψη της πρότασης αναθεώρησης του άρθρου 5.2 του Συντάγματος πριν από λίγες μέρες . Παραθέτω το άρθρο ως έχει και την πρόταση αναθεώρησης:

«ΣΥΝΤΑΓΜΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Άρθρο 5 παράγραφος 2

«Όλοι όσοι βρίσκονται στην Ελληνική Επικράτεια απολαμβάνουν την απόλυτη προστασία της ζωής, της τιμής και της ελευθερίας τους, χωρίς διάκριση εθνικότητας, φυλής, γλώσσας και θρησκευτικών ή πολιτικών πεποιθήσεων».

178 ΟΧΙ πήρε η πρόταση αναθεώρησης του Άρθρου 5.2 του Συντάγματος για τη προσθήκη του φύλου, της αναπηρίας, του σεξουαλικού προσανατολισμού, της ταυτότητας και των χαρακτηριστικών φύλου.»

Το ηθικό δίδαγμα αυτού του βαθιά πολιτικού έργου της Αντιγόνης ποιο είναι;

Δε θα το έλεγα ακριβώς ηθικό δίδαγμα. Για μένα μια πυρηνική φράση του κειμένου είναι μια από αυτές που λέει ο Χορός (στην ευστοχότατη κατά τη γνώμη μου μετάφραση του κ. Δημητριάδη για τις ανάγκες της παράστασης) **“Πολλά τα δεινά· τίποτα πιο δεινό από τον άνθρωπο”**. Η λέξη δεινός έχει και θετική και αρνητική χροιά.

Ας περάσουμε και λίγο στα περί σωματικού θεάτρου. Πόση ενέργεια κρύβεται τελικά μέσα στο ανθρώπινο σώμα;

Τέτοιες κατηγοριοποιήσεις, τουλάχιστον εμένα, δεν θεωρώ ότι με βοηθάνε ούτε στο στάδιο της δημιουργίας ενός έργου τέχνης, ούτε όταν έρχομαι σε επαφή μαζί του ως θεατής, αναγνώστης κλπ. Τώρα το τι κρύβει το ανθρώπινο σώμα ειδικά και ο άνθρωπος συνολικά ως ύπαρξη είναι ένα ερώτημα που παραμένει ανοιχτό και προς διερεύνηση. Οποιαδήποτε όρια προκύπτουν ανά στιγμές μου φαίνονται αρκετά ασαφή και ότι ανά πάσα στιγμή μπορούν να ανατραπούν.

Πόση από αυτή την ενέργεια μπορείς να μεταφέρεις στον θεατή;

Αυτό εξαρτάται και από τις δύο πλευρές. Οι θεατές κρατάνε κι αυτοί έναν ρόλο στην παράσταση όπως οι ηθοποιοί. Δεν θεωρώ ότι οι θεατές πρέπει να είναι παθητικοί καταναλωτές ενός πολιτιστικού προϊόντος. Δεν τους βλέπω ως καταναλωτές, όπως επίσης δε βλέπω μια παράσταση ως ένα προϊόν προς πώληση. **Μαζί παίζουμε και το κατά πόσο θα καταφέρουμε να επικοινωνήσουμε είναι ευθύνη όλων μας.** Ο καθένας βέβαια έχει διαφορετικό μερίδιο αλλά κανείς μας δεν είναι αθώος.

Μέθοδος Τερζόπουλου, μέθοδος Μπρεχτ, Φασμπίντερ, Μύλλερ κτλ. Το μη μνημένο κοινό, πως θα μπορούσε να συμπορευτεί στο ταξίδι του σώματος και της φωνής σου;

Ο Ταρκόφσκι αναφέρει σ' ένα σημείο στο "Σμιλεύοντας το χρόνο" ότι "η τέχνη, όπως και η επιστήμη, είναι εργαλείο γνώσης και αφομοίωσης του κόσμου (...). Για την τέχνη όμως, σε αντίθεση με την επιστήμη, η μόνη προκαταρκτική μάθηση που απαιτείται δεν συνιστά επιστημονική εκπαίδευση, παρά ξεχωριστό πνευματικό μάθημα(...). Η τέχνη απευθύνεται σε όλους, με την ελπίδα ότι θα αφήσει ίχνη, θα γίνει αισθητή, θα συνταράξει και θα γίνει αποδεκτή (...)".

Ο ουσιαστικά μνημένος άνθρωπος για μένα είναι αυτός που με ανοιχτή καρδιά, μυαλό και πνεύμα έρχεται να συναντηθεί με ένα έργο και να συσχετιστεί όσο πιο αυθεντικά γίνεται μαζί του.